

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

Mgr. V. V.,
bytem Xxx, Xxx,

proti
žalované

Vrchní státní zástupkyně,
se sídlem nám. Hrdinů 1300, Praha 4,

o žalobě na ochranu proti nezákonnému zásahu

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I.

Základ sporu a dosavadní průběh řízení

1. Žalovaná dne 28. 3. 2017 pod sp. zn. 5 SPR vyhlásila výběrové řízení na pozici státního zástupce s přidělením k výkonu funkce k Vrchnímu státnímu zastupitelství v Praze se zařazením k netrestnímu a analytickému odboru. Žalovaná si vyhradila právo výběrové řízení zrušit nebo nevybrat žádného kandidáta.
2. Žalobce podal přihlášku do výběrového řízení. Výběrové řízení mělo proběhnout formou pohovoru dne 23. 8. 2017, žalobce byl k přijímacímu pohovoru pozván. Rozhodnutím žalované ze dne 16. 8. 2017 bylo výběrové řízení zrušeno. Dopisem ze dne 17. 8. 2017 žalobkyně žalobci sdělila, že výběrové řízení ruší. Jako důvod uvedla skutečnost, že aktuální personální situace na Vrchním státním zastupitelství v Praze neumožňuje obsazení místa státního zástupce v netrestním a analytickém odboru zdejšího úřadu.
3. Usnesením ze dne 23. 5. 2018, č. j. 8A 167/2017-31, Městský soud v Praze (dále též jen jako „městský soud“ nebo jen „soud“) žalobu odmítl, neboť dospěl k závěru, že do subjektivních veřejných práv žalobce nebylo a nemohlo být zasazeno, neboť žádná právní norma neukládá vrchní státní zástupkyni výběrové řízení realizovat a současně z žádné právní normy nevyplývá oprávnění žalobce se výběrového řízení účastnit. Pokud vrchní státní zástupkyně z důvodů, které tkví v její povinnosti zajistit chod státního zastupitelství, výběrové řízení vyhlásila a poté zrušila, nejednala ve vztahu k žalobci jako subjekt veřejné správy; v daném případě nejde o zásah ve smyslu § 84 s.r.s. a do subjektivních práv žalobce žádným způsobem zasazeno nebylo.
4. Ke kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 30. 12. 2018, č. j. 6As 199/2018-72, usnesení městského soudu zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

5. Žalobce se podanou žalobou domáhá, aby soud rozhodl, že žalovaná je povinna s žalobcem pokračovat a dokončit výběrové řízení na pozici státního zástupce s přidělením k výkonu funkce k Vrchnímu státnímu zastupitelství v Praze se zařazením k netrestnímu a analytickému odboru, vyhlášeného dne 28. března 2017, sp. zn.: 5 SPR 53/2017, a to do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku in eventum, aby soud určil, že zásah žalované vůči žalobci, spočívající ve zrušení výběrové řízení na pozici státního zástupce s přidělením k výkonu funkce k Vrchnímu státnímu zastupitelství v Praze se zařazením k netrestnímu a analytickému odboru, vyhlášeného dne 28. března 2017, sp. zn.: 5 SPR 53/2017, byl nezákonný.
6. Žalobce podal přihlášku do uvedeného výběrového řízení, neboť splňuje zákonná kritéria pro jmenování státním zástupcem a o funkci státního zástupce přiděleného k Vrchnímu státnímu zastupitelství v Praze se zařazením k netrestnímu a analytickému odboru měl a nadále má vážný zájem. Žalobce shromáždil a doručil žalované požadované podklady v rámci výběrového řízení. Žalobce obdržel pozvánku na výběrové řízení na státního zástupce od žalované ze dne 3. srpna 2017, sp. zn. 5 SPR 53/2017 a to na datum 23. srpna 2017 ve 12 hodin v budově Vrchního státního zastupitelství v Praze.
7. Dopisem žalované ze dne 17. srpna 2017, sp. zn.: 5 SPR 53/2017, byl žalobce vyrozuměn o zrušení výběrového řízení a to textem tohoto znění: „*Vážený pane magistře, oznamuji Vám, že ruším výběrové řízení na obsazení místa státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze se zařazením k netrestnímu a analytickému odboru, které jsem vyhlásila dne 28. března 2017 pod sp. zn.: 5 SPR 53/2017, jež přijímací pohovory se měly uskutečnit dne 23. srpna 2017. Důvodem je skutečnost, že aktuální personální situace na*

Vrchním státním zastupitelství v Praze neumožňuje obsazení místa státního zástupce v netrestním a analytickém odboru zdejšího úřadu, přičemž není vyloučeno opětovné vyhlášení tohoto výběrového řízení v budoucnu. V příloze Vám vracím předložené osobní materiály. S pozdravem vrchní státní zástupkyně JUDr. Lenka Bradáčová, Ph.D.

8. Žalobce považuje postup žalované za nesprávný. Žalovaná vystupuje vůči žalobci jako vrchní státní zástupkyně při výkonu státní správy Vrchního státního zastupitelství v Praze tedy jako správní orgán. Žalobce zastává názor, že zrušení výběrového řízení na státního zástupce ze strany žalované jako správního orgánu je vůči žalobci nezákonným zásahem, kterým je krácen přímo na svém právu legitimního očekávání na konání řádného výběrového řízení na pozici státního zástupce, které bude ukončeno výběrem příslušného kandidát na jmenování státním zástupcem nebo nevybráním žádného kandidáta na jmenování státního zástupce anebo zrušením výběrového řízení, avšak na základě skutečně závažných, existujících, transparentních důvodů.
9. Žalobce by žalobu nepodával, pokud by zrušení výběrového řízení nebylo žalovanou zdůvodněno tvrzením, že aktuální personální situace obsazení místa neumožňuje. Žalobce zastává názor, že aktuální personální situace pokračování výběrového řízení naopak umožňuje, čemuž svědčí svým postupem žalovaná, která právě sama zjistila potřebu obsadit volné místo státního zástupce na netrestním a analytickém odboru Vrchního státního zastupitelství v Praze a proto vyhlásila výběrové řízení. Možnost, že by žalovaná vyhlásila výběrové řízení na neexistující volné pracovní místo, považuje žalobce za nepravděpodobnou a pokud by tomu tak bylo, jednalo by se opět o nesprávný úřední postup žalované. Činnost státní správy musí být důvěryhodná vůči veřejnosti a nesmí vyvolávat pochybnosti o neregulérnosti obsazování veřejných funkcí na Vrchním státním zastupitelství v Praze formou výběrových řízení, která jsou rušena správním orgánem z důvodů, které jsou v rozporu s legitimním očekáváním. Žalobce zastává názor, že bylo porušeno, případně ohroženo rovněž jeho ústavně zaručené právo vstupovat do veřejných služeb své vlasti za rovných podmínek, pokud výběrové řízení, do kterého se přihlásil, bylo zrušeno a nebyla mu ani dána možnost vystoupit před komisí určenou žalovanou pro výběrové řízení.
10. Žalovaná s podanou žalobou nesouhlasila a navrhla její zamítnutí. Jak uvedla, její postup spočívající v organizaci výběrového řízení je jednáním v rámci vnitřní správy státního zastupitelství ve smyslu § 13a odst. 1 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství (dále jen „zákon o státním zastupitelství“). Podle § 13f odst. 1 písm. a) zákona o státním zastupitelství vrchní státní zástupce vykonává správu vrchního státního zastupitelství tím, že zajišťuje jeho chod po stránce personální a organizační. Výběr kandidáta za uvedeným účelem je personální záležitostí příslušného státního zastupitelství a neliší se od výběrového řízení pořádaného ze strany jakéhokoli soukromoprávního subjektu. Veřejnoprávní rozměr tomuto výběru dodává pouze to, že úspěšný uchazeč může být jmenován do veřejné funkce, to však nezakládá pasivní legitimaci uchazeče k podání žaloby podle § 82 s.ř.s., která předpokládá, že došlo k zásahu do jeho subjektivních práv. S odkazem na některá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu žalovaná uzavřela, že výběrové řízení na obsazení funkce státního zástupce je výkonem vnitřní správy státního zastupitelství, který je svou povahou úkonem pracovníprávním; nejedná se o výkon veřejné správy, v rámci kterého by v důsledku nezákonného postupu mohlo dojít k zásahu do subjektivních práv takového účastníka řízení.
11. Žalovaná dále s ohledem na závěry plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 12. 2018, č. j. 6As 199/2018-72, namítla, že coby vedoucí státní zástupkyně vykonává svou pravomoc vůči státnímu zastupitelství, nikoli „navenek“ vůči třetím osobám. Na základě toho žalovaná vylučuje, že by vůči žalobci mohla jednat v postavení správního orgánu.
12. I v případě, že by soud dospěl k závěru, že postup žalované při výběru kandidátů je postupem v rámci výkonu veřejné správy, žalovaná trvá na tom, že nedošlo k nezákonnému postupu. Průběh a podmínky výběrového řízení byly transparentně popsány, žalovaná se od podmínek neodchýlila, neboť si výslovně vyhradila právo výběrové řízení zrušit nebo žádného kandidáta nevybrat. Vedoucí státní zástupce musí brát v potaz, jaké jsou rozpočtové možnosti úřadu, jak jím vedené státní zastupitelství plní své povinnosti a kterou oblast je třeba aktuálně posílit. Tyto okolnosti se

mohou v průběhu času měnit, což přesně nastalo v projednávané věci, a proto bylo výběrové řízení zrušeno. O takové možnosti byli účastníci předem informováni. Ze strany žalované nešlo tedy o projev libovůle, ale o předvídatelný úkon.

III.

Posouzení žaloby

13. Mezi účastníky nebylo sporu, že žalovaná dne 28. 3. 2017 pod sp. zn. 5 SPR vyhlásila výběrové řízení na pozici státního zástupce s přidělením k výkonu funkce k Vrchnímu státnímu zastupitelství v Praze se zařazením k netrestnímu a analytickému odboru. Žalobce podal přihlášku do výběrového řízení. Výběrové řízení mělo proběhnout formou pohovoru dne 23. 8. 2017, žalobce byl k přijímacímu pohovoru pozván. Dne 16. 8. 2017 žalovaná zrušila výběrové řízení aktem označeným jako „rozhodnutí“ vrchní státní zástupkyně o zrušení výběrového řízení na obsazení místa státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze. Dopisem ze dne 17. 8. 2017 žalobkyně vrátila žalobci podklady, které pro účely výběrového řízení poskytl, a současně mu sdělila, že výběrové řízení ruší.
14. Z obsahu správního spisu se podává, že si žalovaná vyhradila právo výběrové řízení zrušit nebo nevybrat žádného kandidáta. Žalovaná žalobci sdělila, že výběrové řízení ruší. Jako důvod uvedla skutečnost, že aktuální personální situace na Vrchním státním zastupitelství v Praze neumožňuje obsazení místa státního zástupce v netrestním a analytickém odboru zdejšího úřadu.
15. Městský soud v Praze přezkoumal žalobu ve smyslu § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), jsa vázán právními závěry vyslovenými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 12. 2018, č. j. 6As 199/2018-72, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Podle čl. 21 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), *občané mají právo podílet se na správě veřejných věcí přímo nebo svobodnou volbou svých zástupců.*
17. Podle § 13a odst. 1 zákona o státním zastupitelství, *úkolem správy státního zastupitelství je vytvářet státnímu zastupitelství podmínky k řádnému výkonu jeho působnosti, zejména po stránce personální, organizační, hospodářské, finanční a výchovné, a dohlížet způsobem a v mezích tímto zákonem stanovených na řádné plnění úkolů státnímu zastupitelství svěřených.*
18. Podle § 13b odst. 1 a odst. 2 citovaného zákona, *ústředním orgánem správy státního zastupitelství je ministerstvo.*
*Orgány správy státního zastupitelství jsou vedoucí státní zástupci a jejich náměstci; orgány správy státního zastupitelství **jednají jménem státního zastupitelství** v rozsahu, v jakém správu státního zastupitelství podle tohoto zákona vykonávají.*
19. Podle § 13 f odst. 1 písm. a) citovaného zákona, *vrchní státní zástupce vykonává správu vrchního státního zastupitelství tím, že zajišťuje jeho chod po stránce personální a organizační, zejména tím, že předkládá návrhy na obsazení vrchního státního zastupitelství státními zástupci, zajišťuje jeho řádné obsazení odbornými a dalšími zaměstnanci a vyřizuje personální věci státních zástupců,*
20. Městský soud v Praze vychází z toho, že proces výběru kandidáta na funkci státního zástupce podléhá režimu čl. 21 odst. 1 Listiny a průběh tohoto procesu nelze vyloučit z přezkumu ve správním soudnictví.
21. Nejvyšší správní soud uložil zdejšímu soudu zabývat se určením žalovaného správního orgánu. Sám v bodě 27 shora uvedeného rozsudku konstatuje, že žalované zákon o státním zastupitelství pravomoc vyhlásit výběrové řízení nesvěřuje. Postup žalované však není na místě hodnotit jako nezákonný resp. *ultra vires.*
22. Podle § 83 odst. 1 před středníkem, *žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah.*

23. Citované zákonné ustanovení určuje, kdo je v řízení na ochranu před nezákonným zásahem žalovaným. Je přitom věcí žalobce, aby žalovaného v žalobě správně určil. Pasivní legitimace je proto určena tvrzením žalobce v žalobě. Vlastní existencí nezákonného zásahu žalovaného se soud zabývá až při samotném meritorním posuzování žaloby. Nejde o otázku procesní, či splnění podmínek řízení, nýbrž o otázku meritorní, která předurčuje rozhodnutí ve věci samé.
24. Městskému soudu v Praze je známa judikatura Nejvyššího správního soudu, která vychází z toho, že primárním pravidlem pro určení žalovaného v žalobě na ochranu před nezákonným zásahem je žalobní tvrzení žalobce. Výkladu § 83 s. ř. s. se věnoval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 9. 12. 2014, č. j. Nad 224/2014-53, v němž dospěl k závěru, že: „*v řízení o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu (§ 82 a násl. s. ř. s.) je třeba vykládat § 83 s. ř. s. tak, že soud na základě tvrzení žalobce, eventuálně doplněného na výzvu soudu, a s přihlédnutím ke dalším informacím, které má soud případně k dispozici, po právní stránce posoudí, kterému správnímu orgánu je s ohledem na tato tvrzení přičitatelné jednání, jež má být podle žalobce nezákonným zásahem. Liší-li se tento závěr soudu od projevu vůle žalobce označujícího žalovaného, upozorní soud žalobce na svůj závěr a vyzve jej, aby případně reagoval úpravou označení žalovaného. Pokud žalobce i poté, co byl soudem upozorněn na jiný právní závěr soudu ohledně otázky, kdo má být v dané věci žalovaným, setrvá na svém původním náhledu na tuto otázku a nezpůsobí patřičné označení žalovaného a návrh výroku rozhodnutí soudu [§ 84 odst. 3 písm. d) s. ř. s.], nemůže být jeho žalobě vyhověno.*“
25. Ústavní soud pak ve své judikatuře shledal úzkou souvislost mezi právem na spravedlivý proces a poučovací povinností soudů (viz aktuální usnesení ze dne 12. 3. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 14/18, byť se týká občanského soudního řízení). Jak uvedl Ústavní soud ve svém nálezu sp. zn. I. ÚS 138/98 (ze dne 7. 7. 1999, N 96/15 SbNU 3): *"Hranice poučovací povinnosti obecných soudů jsou ústavně dány čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a též zásadou rovnosti účastníků řízení, a to bez ohledu na to, o jaké řízení jde či jaká věc má být projednávána.*" Ve svém nálezu sp. zn. II. ÚS 1331/07 ze dne 27. 11. 2007 (N 207/47 SbNU 255) Ústavní soud uvádí, že *"poučovací povinnost obecných soudů představuje jeden ze základních předpokladů práva na spravedlivý proces, zaručeného především v čl. 36 odst. 1 Listiny. Tomuto právu odpovídá povinnost soudů poskytovat účastníkům řízení poučení o jejich procesních právech a povinnostech (§ 5 o. s. ř.), včetně poučení o opravných prostředcích.*"
26. Jak v usnesení ze dne 12. 3. 2019 Pl. ÚS 14/18 Ústavní soud uvedl, *„ustanovení čl. 36 odst. 1 Listiny zaručuje každému možnost domáhat se svého práva u nezávislého a nestranného soudu (případně u jiného orgánu), podmínkou ovšem je, že se tak musí stát "stanoveným postupem". Součástí tohoto postupu jsou veškeré zákonem stanovené požadavky kladené na účastníka řízení, jež musí být z jeho strany splněny, aby soud mohl rozhodnout v jeho věci a aby při tom mohl zohlednit jím předestřená tvrzení a důkazy. Tyto požadavky mají sloužit především zajištění řádného chodu spravedlnosti a ochrany právní jistoty účastníků právních vztahů. Jednotlivě ani ve svém celku zároveň nesmí představovat takové omezení přístupu k soudu, které by se práva na soudní ochranu (spravedlivý proces) dotýkalo v samotné jeho podstatě a fakticky by znemožňovalo jeho uplatnění [například náleze ze dne 25. 8. 2005 sp. zn. IV. ÚS 281/04 (N 165/38 SbNU 319)]. Jsou-li v konkrétním případě splněny předpoklady projednání návrhu a rozhodnutí o něm, je povinností soudu odpovídající tomuto základnímu právu, aby ke projednání tohoto návrhu přistoupil a ve věci rozhodl.*
27. *Součástí záruk spravedlivého procesu plynoucích z čl. 36 odst. 1 Listiny, jež jsou imanentní součástí práva na soudní ochranu, je i povinnost obecných soudů poučit účastníky řízení o jejich procesních právech a povinnostech [náleze ze dne 31. 5. 1994 sp. zn. III. ÚS 65/93 (N 27/1 SbNU 213); z recentní rozhodovací praxe například náleze ze dne 15. 3. 2016 sp. zn. III. ÚS 1237/15 (N 43/80 SbNU 531) nebo náleze ze dne 10. 8. 2017 sp. zn. I. ÚS 615/17]. Smyslem této poučovací povinnosti, jejímž zákonným vyjádřením ve vztahu k občanskému soudnímu řízení jsou především § 5 a 43 občanského soudního řádu, je zajistit, aby účastník řízení neutrpěl újmu na svých právech toliko v důsledku neznalosti procesního práva. Skutečná možnost domáhat se svého práva u soudu totiž předpokládá, že účastník řízení nebude sankcionován za nesplnění svých procesních povinností, aniž by se mu o nich dostalo předtím konkrétního poučení a byla mu dána možnost tento stav napravit. Bylo by v rozporu s podstatou a smyslem práva na soudní ochranu, jestliže by ke jejímu odepření docházelo na základě přepjatého formalismu při výkladu a použití procesních předpisů [srov. náleze ze dne 11. 7. 1996 sp. zn. III. ÚS 127/96 (N 68/5 SbNU*

519)]. Poučovací povinnost slouží i naplnění principu rovnosti účastníků řízení podle čl. 37 odst. 3 Listiny, z něbož současně plynou i její meze [náleží ze dne 19. 9. 1996 sp. zn. III. ÚS 104/96 (N 84/6 SbNU 105); z recentní rozhodovací praxe například náleží ze dne 22. 9. 2015 sp. zn. I. ÚS 4004/14 (N 174/78 SbNU 593)]“.

28. Postup při výběru státních zástupců (resp. kandidátů na jmenování do této funkce) není upraven zákonem ani podzákonnými předpisy. Žalovaná výběrové řízení vyhlásila o své vůli, mimo existující právní rámec, avšak nikoli mimo rámec svých pravomocí, neboť jí zákon svěřuje správu vrchního státního zastupitelství.
29. Zákon o státním zastupitelství, podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2009, čj. 9 As 94/2008-77, „odlišuje vztahy uvnitř soustavy státního zastupitelství a vztahy související se státní správou státního zastupitelství, přičemž subordinační vztahy vznikají v obou těchto rovinách. Výslovně jsou rozlišeny vztahy týkající se samotné působnosti státního zastupitelství, pod čímž je nutno rozumět ochranu veřejného zájmu při zastupování veřejné žaloby, a poté vztahy týkající se výkonu správy státního zastupitelství (tj. vytváření podmínek pro výkon působnosti a dále kontrola v zákonem stanovených mezích řádného plnění úkolů státnímu zastupitelství svěřených)“.
30. Oprávněním žalované, slovy zákona jejím úkolem, je vytvářet státnímu zastupitelství podmínky k řádnému výkonu jeho působnosti, zejména (mimo jiné) po stránce personální. V rozsahu, v jakém žalovaná svěřený úkol plnila, jednala **jménem** Vrchního státního zastupitelství v Praze, se kterým by rovněž, v souladu s § 18 odst. 4 zákona o státním zastupitelství žalobce v případě, že by výběrové řízení vyhrál, vstoupil do zaměstnaneckého vztahu – nikoliv tedy s vrchní státní zástupkyní.
31. Podaná žaloba nemůže z uvedeného důvodu obstát, neboť subjekt, který vůči žalobci jednal, je Vrchní státní zastupitelství v Praze. Městský soud v Praze však žalobu nezamítl, aniž by rezignoval na svou poučovací povinnost, která, jak shora vyloženo, je součástí práva na spravedlivý proces.
32. *Procesualistická doktrína obecně uznává závěr, že v řízení by neměla zvítězit strana, která je obratnější nebo chytřejší, ale strana, která je v právu (Jauernig, Zivilprozessrecht, 29. vydání, C. H. Beck, Mnichov, s. 73). Poučovací povinnost se uskutečňuje v zájmu dosažení materiální spravedlnosti a rovnosti zbraní. Zabraňuje tomu, aby procesní strana v důsledku omylu nebo přehlédnutí utrpěla na svých hmotných právech újmu, již bylo možno odvrátit (Wagner, C. MünchKommZurZivilprozessordnung, Mnichov : C. H. Beck, 2008, § 139) (viz odlišné stanovisko soudkyně Kateřiny Šimáčkové a soudců Vojtěcha Šimíčka, Davida Uhlíře a Jiřího Zemánka k výroku i odůvodnění usnesení Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 14/18 ze dne 12. 3. 2019). Jinak řečeno, poskytnout žalobci procesní poučení a vést ho ke změně označení žalovaného, by bylo nezbytné v případě, že žalobci by hmotněprávně svědčilo právo na ochranu před nezákonným zásahem Vrchního státního zastupitelství v Praze a pouze procesní pochybení žalobce, který žalovaného nesprávně označil, by vedlo k zamítnutí jinak důvodné žaloby.*
33. Městský soud v Praze ve věci uvádí, že i pokud by žalobce správně určil žalovaného, žalobě by nemohlo být vyhověno již proto, že jednání, k němuž došlo, nevykazuje žádné znaky nezákonnosti.
34. Subjektivní práva jsou ustáleně vnímána jako práva osob, založená v právních normách, která se projevují jako oprávnění určitého subjektu chovat se právem předpokládaným způsobem. Žalobce je oprávněn dovolávat se práva na rovné podmínky přístupu k voleným a jiným veřejným funkcím podle čl. 21 odst. 4 Listiny, resp. čl. 25 písm. c) Mezinárodního paktu o občanských a politických právech. To však v podané žalobě nečiní, netvrdí, že by s ním bylo z nedovolených důvodů zacházeno jiným způsobem, než s ostatními uchazeči výběrového řízení.
35. Až v rámci přednesu žaloby, po uplynutí koncentrační lhůty plynoucí z § 84 s.ř.s. žalobce označil postup žalované za diskriminační. Ačkoli má Městský soud v Praze za to, že žalobce již nemůže relevantně doplňovat skutková tvrzení, konstatuje, alespoň na okraj tohoto rozsudku, že ve věci žádné diskriminační jednání nespátruje.
36. Přímou diskriminací se rozumí jednání (včetně opomenutí), kdy ve srovnatelné situaci je s jednou osobou zacházeno méně příznivě než s osobou jinou. Nepřímou diskriminací pak je znevýhodnění

jedné osoby vůči osobě jiné, a to na základě zdánlivě neutrálního rozhodnutí nebo postupu. Výběrové řízení bylo vyhlášeno vůči neomezenému počtu uchazečů, kteří byli povinni splňovat shodné podmínky a vůči všem přihlášeným bylo následně zrušeno. Nelze seznat, že by konkrétně se žalobcem bylo zacházeno jinak, než s ostatními uchazeči.

37. Žalobní argumentaci žalobce vystavěl na tvrzení, že zrušením výběrového řízení bylo zasaženo do jeho legitimního očekávání, že mu bude umožněno se výběrového řízení účastnit. Zrušit výběrové řízení lze pak pouze na základě závažných, existujících a transparentních důvodů, což v daném případě splněno nebylo.
38. Jak uvádí Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 7. 2006, čj. 6 A 25/2002-59, „*princip legitimního očekávání se ve formě základních zásad řízení promítá i v oblasti správního práva, třebaže nebývá v zákonných textech výslovně pojmenován. Lze jej však dovodit i ze základních zásad správního řízení (v současné době srov. např. § 2 odst. 3 správního řádu z r. 2004 o ochraně dobré víry) a vysoké soudy ostatně v tomto smyslu často judikují. Není podstatné, že princip ochrany legitimního očekávání, stejně jako množství dalších právních zásad, mnohdy plynoucí už z klasické jurisprudence římské, není součástí psaného práva. (...)*“.
39. *Jedním z prvních náleží, zabývajících se touto otázkou, byl náleží č. 131/2003 Sb. ÚS, jímž Ústavní soud vyložil, že "každému navrhovateli vzniká v řízení před orgánem veřejné moci legitimní očekávání, že bude-li postupovat v souladu se zákonem a konkrétními pokyny tohoto orgánu, povede to v případě úspěchu ve sporu k vydání reálné vykonatelného rozhodnutí. Soudy právního státu chránícího individuální lidská práva a svobody jsou ústavně zavázány promýšlet důsledky svých rozhodnutí, zohledňovat svůj předchozí postup, dbát na vynutitelnost vydávaných rozhodnutí a neposuzovat věc jenom z hlediska izolovaného výkladu jednoho ustanovení. Důvěra v soudní rozhodování a reálná vynutitelnost práva totiž patří mezi základní mimoprávní atributy právního státu"*.
40. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku ukládá správním soudům, aby ochránili účastníka, který v dobré víře očekává, že příslib určitého užití volného správního uvážení, učiněný správním orgánem, bude dodržen, splní-li účastník podmínky správním orgánem stanovené.
41. Právě proto, že současně s vyhlášením výběrového řízení si žalovaná vymínila možnost jeho zrušení, legitimní očekávání žalobce o jeho průběhu nutně v sobě muselo zahrnovat i srozumění s jeho možným zrušením. Toto srozumění zahrnovalo i možné marné vynaložení času a finančních prostředků.
42. Lze souhlasit, že řádná správa státního zastupitelství, zajišťující jeho chod po stránce personální vedoucí k vyhlášení výběrového řízení, se neobejde bez toho, aby průběh výběrového řízení, v nejšířším slova smyslu byl transparentní a racionální. Takové by měly být i důvody zrušení výběrového řízení, ač by je žalovaná, v souladu s vyhlášenými podmínkami, neuvedla.
43. Taková situace zde nenastala. Žalovaná jednající jménem vrchního státního zastupitelství si vymínila možnost výběrové řízení zrušit a v souladu s touto nediskriminační a předem známou podmínkou tak učinila.
44. Ač k tomu nebyla povinna, žalovaná dopisem ze dne 17. 8. 2017 sdělila žalobci, že výběrové řízení bylo zrušeno proto, že aktuální personální situace obsazení místa státního zástupce v netrestním a analytickém odboru neumožňuje.
45. Žalobce má za to, že uvedený důvod není pravdivý, neboť žalovaná by jistě nevyhlásila výběrové řízení na neexistující volné místo. Jeho argumentace však neobstojí. Městský soud v Praze má za to, že dopisem ze dne 17. 8. 2017 do veřejných subjektivních práv žalobce zasaženo být nemohlo.
46. Jak shora uvedeno nositelem veřejné moci způsobilé zasáhnout do subjektivních veřejných práv žalobce je v projednávané věci Vrchní státní zastupitelství v Praze. Posledním aktem veřejné moci učiněným vůči žalobci bylo rozhodnutí vydané jménem vrchního státního zastupitelství žalovanou dne 16. 8. 2017, jímž bylo výběrové řízení zrušeno bez udání důvodu, v souladu s podmínkami jeho vyhlášení. Jak soud shora vysvětlil, o nezákonný zásah zde nejde.

47. Dopis ze dne 17. 8. 2017 adresovaný přímo žalobci, Městský soud v Praze pokládá za osobní projev žalované, vůči žalobci (a ostatním přihlášeným), nikoli za vrchnostenský akt, kdy žalovaná sdělila žalobci důvod zrušení výběrového řízení a vyjádřila nezávazně naději na možné opakování výběrového řízení. Zdvořilý dopis žalobkyně, jednající svým jménem, jímž vysvětlila jednání vrchního státního zastupitelství, nelze pokládat za zásah veřejné moci do práv žalobce, tím méně za zásah nezákonný.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

48. Městský soud v Praze podle § 78 odst. 3 žalobu zamítl, jako nedůvodnou. Jelikož soud neshledal, že by v projednávané věci mohlo jít o nezákonný zásah do práv žalobce, neprovedl žádný z jím navrhaných důkazů.
49. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. ve věci plně úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její úřední činnosti, právo na náhradu nákladů řízení nebylo proto přiznáno žádnému z jeho účastníků.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. května 2019

JUDr. Slavomír Novák v.r.

předseda senátu